

Sacrificing on the Dining Room Table

Rabbanit Leah Sarna | Torah In Motion | א' ניסן התשפ"א

1. Leviticus 2:1-13

When a person presents an offering of meal to the LORD, his offering shall be of choice flour; he shall pour oil upon it, lay frankincense on it, and present it to Aaron's sons, the priests. The priest shall scoop out of it a handful of its choice flour and oil, as well as all of its frankincense; and this token portion he shall turn into smoke on the altar, as an offering by fire, of pleasing odor to the LORD. And the remainder of the meal offering shall be for Aaron and his sons, a most holy portion from the LORD's offerings by fire. When you present an offering of meal baked in the oven, [it shall be of] choice flour: unleavened cakes with oil mixed in, or unleavened wafers spread with oil. If your offering is a meal offering on a griddle, it shall be of choice flour with oil mixed in, unleavened. Break it into bits and pour oil on it; it is a meal offering. If your offering is a meal offering in a pan, it shall be made of choice flour in oil. When you present to the LORD a meal offering that is made in any of these ways, it shall be brought to the priest who shall take it up to the altar. The priest shall remove the token portion from the meal offering and turn it into smoke on the altar as an offering by fire, of pleasing odor to the LORD. And the remainder of the meal offering shall be for Aaron and his sons, a most holy portion from the LORD's offerings by fire. No meal offering that you offer to the LORD shall be made with leaven, for no leaven or honey may be turned into smoke as an offering by fire to the LORD. You may bring them to the LORD as an offering of choice products; but they shall not be offered up on the altar for a pleasing odor. **You shall season your every offering of meal with salt; you shall not omit from your meal offering the salt of your covenant with God; with all your offerings you must offer salt.**

ויקרא ב':א'-י"ג

וּנְפֹשׁ כִּי־תִקְרִיב קֶרְבַּן מִנְחָה לַיהוָה סֹלֶת יִהְיֶה קֶרְבָּנוֹ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וַיִּתֵּן עָלֶיהָ לִבְנֵהוּ. וְהִבִּיֵּאתָ אֶל־בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים וְקִמֵּץ מִשֶּׁם מְלֵא קִמְצוֹ מִסֹּלֶתָהּ וּמִשֶּׁמֶנָּה עַל כָּל־לִבְנֹתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אֲזֹכְרֹתֶיהָ הַמְזֻבְּחָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה. וְהַנּוֹתֵרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאֹהֶרֶן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה. (ס) וְכִי תִקְרַב קֶרְבַּן מִנְחָה מֵאַפֶּה תִנּוּר סֹלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוֹלֹת בְּשֶׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן. (ס) וְאִם־מִנְחָה עַל־הַמַּחְבֵּת קֶרְבָּנָה סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה: פְּתוֹת אֹתָהּ פִּתִּים וַיִּצַקְתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא. (ס) וְאִם־מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת קֶרְבָּנָה סֹלֶת בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה. וְהִבִּאתָ אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֲלֶה לַיהוָה וְהִקְרִיבָה אֶל־הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁה אֶל־הַמְזֻבֵּחַ. וְהָרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזֹכְרֹתֶיהָ וְהִקְטִיר הַמְזֻבְּחָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה. וְהַנּוֹתֵרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאֹהֶרֶן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה. כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָל־שָׂאֵר וְכָל־דָּבָשׁ לֹא־תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לַיהוָה. קֶרְבַּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל־הַמְזֻבֵּחַ לֹא־יָעֲלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ. וְכָל־קֶרְבַּן מִנְחָתְךָ בְּמִלַּח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁבִּית מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קֶרְבָּנֶךָ תִּקְרִיב מִלַּח:

2. Mishneh Torah, Things Forbidden on the Altar 5:11-13

It is a positive commandment to salt all the sacrifices before they are brought up to the altar, as [Leviticus 2:13] states: "On all of your sacrifices you shall offer salt." There are no entities that are offered on the altar without salt except the wine libations, the blood, and the wood. This matter was conveyed by the Oral Tradition, but there is no explicit verse to rely on. It is a mitzvah to salt the meat very thoroughly like one salts meat before roasting it, in which instance one turns over the limbs and salts it, if, however, one applies even the slightest amount of salt, even one grain, it is acceptable.

If one offered a sacrifice without any salt at all, he is liable for lashes, as [the above verse] states: "You shall not withhold salt, the covenant of your God." Even though he receives lashes, the sacrifice is valid and is accepted with the exception of the meal offering. For salt is an absolute necessity when taking a fistful of the meal offering, as [the above verse] states: "You shall not withhold salt, the covenant of your God from your meal offering."

The salt which is used to salt all of the sacrifices should be communal property like the wood. A private individual should not bring salt or wood for his sacrifice from his home. There are three places where salt is stored for the sacrificial service: in the Chamber of Salt, on the ramp [ascending to the altar], and on the top of the altar itself. In the Chamber of Salt, the hides of the sacrificial animals would be salted. On the ramp, the limbs would be salted and on the top of the altar, the fistful of meal [taken from the meal offering], the frankincense [from the Showbread], the meal offerings which are burnt, and a fowl brought as a burnt offering are salted.

3. Berakhot 5a

And that is the statement of Rabbi Shimon ben Lakish, as Rabbi Shimon ben Lakish said: The word **covenant is used with regard to salt, and the word covenant is used with regard to afflictions.** The word **covenant is used with regard to salt, as it is written: "The salt of the covenant** with your God **should not be excluded** from your meal-offering; with all your sacrifices you must offer salt" (Leviticus 2:13). **And the word covenant is used with regard to afflictions, as it is**

משנה תורה, הלכות איסורי המזבח

ה'י"א-י"ג

מצות עשה למלח כל הקרבנות קדם שייעלו למזבח שנאמר (ויקרא ב-יג) "על כל קרבנה תקריב מלח". ואין לה דבר שקרב למזבח בלא מלח חוץ מיין הנסכים והדם והעצים. ודבר זה קבלה ואין לו מקרא לסמוך עליו. ומצוה למלח הבשר יפה יפה כמולח בשר לצלי שמהפה את האיבר ומולח. ואם מלח כל שהוא אפילו בגרגיר מלח אחד כשר:

הקריב בלא מלח כלל לוקה שנאמר (ויקרא ב-יג) "ולא תשבית מלח ברית אלהיה". ואף על פי שלוקה הקרבן כשר והרצה. חוץ מן המנחה שהמלח מעכב בקמיצה שנאמר "ולא תשבית מלח ברית אלהיה מעל מנחתך":

המלח שמולחין בו כל הקרבנות משל צבור כמו העצים. ואין היחיד מביא מלח או עצים לקרבנו מביתו. ובשלשה מקומות היו נוהגין המלח. בלשכת המלח. ועל גבי הכפוש. ובראשו של מזבח. בלשכת המלח היו מולחין עורות הקדשים. ועל גבי הכפוש מולחין האיברים. ובראשו של מזבח מולחין הקמץ והלבונה ומנחות הנשרפות ועולת העוף:

ברכות ה' א

דאמר רבי שמעון בן לקיש: נאמר ברית במלח ונאמר ברית ביסורין נאמר ברית במלח דכתיב (ויקרא ב, יג) ולא תשבית מלח ברית ונאמר ברית ביסורין דכתיב (דברים כח, ט) אלה דברי הברית מה ברית האמור במלח מלח ממתקת את

written: "These are the words of the covenant" (Deuteronomy 28:69). **Just as, in the covenant mentioned with regard to salt, the salt sweetens the taste of the meat and renders it edible, so too in the covenant mentioned with regard to suffering, the suffering cleanses a person's transgressions, purifying him for a more sublime existence.**

הבשר אף ברית האמור ביסורין
יסורין ממרקין כל עונותיו של
אדם:

4. Sefer HaChinukh 119:2

We have already said in the commandment of the building of the [Temple] (Sefer HaChinukh 95) that it is from the roots of the commandment of the sacrifice to render fit and straighten the soul of the one who offers it. And therefore in order to arouse the soul of the one who offers, he is commanded offering things that are good, pleasant and beloved to him - and as we wrote above. And the salt in it is also from this root, so that his action be complete, [that] it not lack anything according to the practice of people; since then will his heart be more aroused. As anything without salt is not pleasant to a person - not its flavor and not even its smell. And besides this, there is another matter hinted to with salt, as salt preserves everything and saves from spoiling and rotting. And so [too,] with the procedure of the sacrifice, a man is saved from loss, preserves his soul and will remain in existence forever.

ספר החינוך קי"ט:ב'

כבר אמרנו במצות בנין הבית (מצוה צה), כי משרשי מצות הקרבן להכשיר ולהישיר נפש המקריב אותו. ועל כן לעורר נפשו של מקריב נצטוו בהקרבת דברים הטובים והערבים והחביבים עליו, וכמו שכתבנו למעלה. והמלח בו גם כן מן השרש הזה, כדי שתהיה אותה פעלה שלמה, לא תחסר לפי הנהגת האדם דבר, כי אז יתעורר לבו אליו יותר, כי כל דבר מבלי מלח לא יערב לאיש לא טעמו ולא אף ריחו. ומלבד זה יש במלח ענין אחר רומז, כי המלח מקים כל דבר ומציל על הפסד והרקבון. וכן במעשה הקרבן ינצל אדם מן ההפסד, ותשמר נפשו ותשאר קימת לעד.

5a. Berakhot 54b

And Rav Yehuda said: There are three matters which, when one who prolongs their duration, they extend a person's days and years. They are: One who prolongs his prayer, one who prolongs his mealtime at the table, and one who prolongs his time in the bathroom.

ברכות נ"ד ב

ואמר רב יהודה: שלשה דברים המאריה בקו מואריכין ימיו ושנותיו של אדם. המאריה בתפלתו, והמאריה על שלחנו, והמאריה בבית הכסא.

5b. Berakhot 55a

As for the virtue of **prolonging one's** mealtime at the **table**, which Rav Yehuda mentioned, the Gemara explains: **Perhaps a poor person will come** during the meal and the host will be in a position to **give him** food immediately, without forcing the poor person to wait. The Sages elsewhere praised a person who acts appropriately at a meal, **as it is written: "The altar, three cubits high and the length thereof, two cubits, was of wood, and so the corners thereof; the length thereof, and the walls thereof, were also of wood"** (Ezekiel 41:22), **and it is**

ברכות נ"ה א

והמאריה על שלחנו: דלמא אתי עניא ויהיב ליה. דכתיב: "המזבח עץ שלוש אמות גבה", וכתיב: "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'", פתח במזבח וסיים בשלחן! רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו: כל זמן שבית המקדש קיים — מזבח מכפר על ישראל, ועכשיו, שלחנו של אדם מכפר עליו.

written in the continuation of that verse: **“And he said unto me: This is the table that is before the Lord.”**

The language of this verse is difficult, as it **begins with the altar and concludes with the table**. Rather, **Rabbi Yoḥanan and Rabbi Elazar both say: As long as the Temple stood, the altar atoned for Israel’s transgressions. Now** that it is destroyed, **a person’s table atones for his** transgressions.

6. Shulchan Arukh, Orach Chayyim 167:5

One should not break bread until salt or a condiment he plans to eat with the bread are brought before him. If the bread is "clean" (made from higher quality flour - like bread nowadays) or if the bread is already seasoned with spices or salt, like we do, or if he intends on eating the bread without anything, he does not need to wait.

Note: However, it is a commandment to bring salt to every table before breaking the bread because the table is compared to the Altar and eating is comparing to offering a sacrifice, and the verse says, "With all your sacrifices you should offer salt" (Leviticus 2:13), and this protects us from tragedies.

7. Mishnah Berurah 167:30

"Similar to the Altar" - This is similar to what the Gemara says: while in the days of the Temple, the Altar would atone for people’s sins, nowadays, a person's table helps him get atonement (that he gives food from his table to poor people).

8. Berakhot 40a

Rava bar Shmuel said in the name of Rabbi Ḥiyya: One who breaks bread is not permitted to break it until they bring salt or relish before each and every one seated at the table. However, the Gemara relates that **Rava bar Shmuel himself happened to come to the House of the Exilarch. They brought him bread, which he immediately broke**, without waiting for them to bring salt or relish. **They said to him: Did the Master reconsider his halakhic ruling? He said to them:**

אורח חיים קס"ז:ה'

(ה) לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח או ליפתן ללפת בו פרוסת הבציעה. ואם היא נקיה או שהיא מתובלת בתבלין או במלח כעין שלנו או שנתכוון לאכול פת חריבה אינו צריך להמתין.

הגה: ומכל מקום מצוה להביא על כל שלחן מלח קודם שיבצע כי השלחן דומה למזבח והאכילה כקרבן ונאמר על כל קרבנך תקריב מלח והוא מגין מן הפורעניות.

משנה ברורה קס"ז:ל'

(ל) דומה למזבח - כמו שאמרו חז"ל [ברכות דף נ"ה] בזמן שבית המקדש קיים המזבח מכפר על האדם עכשיו שלחנו של אדם [שנותן מלחמו לדל] מכפר עליו...

ברכות מ' א

אמר רבא בר שמואל משום רבי חייא: אין הבצוע רשאי לבצוע עד שיביאו מלח או לפתן לפני כל אחד ואחד. רבא בר שמואל אקלע לבי ריש גלותא, אפיקו ליה ריפתא, ובצע להדיא. אמרו ליה: הדר מר משמעתיה? אמר להו: לית דין צריך בשש.

Although poor quality bread requires salt in order to give the bread flavor, and therefore one must wait before breaking bread, **this** refined bread served in the House of the Exilarch needs no salt, and **does not require waiting**.

9. Tosafot on Berakhot 40a

We do not have the practice to bring salt or other condiments because our bread is high quality and therefore one does not need to wait for a condiment. Rabbi Menachem however, was extremely particular to bring salt to the table. As it states in the Midrash 'When Israel sit at table and wait for one another without Mitzvos, to wash their hands' the Satan accuses them (of doing nothing); and it is the covenant of salt that protects them.

10. Mishnah Avot 3:3

Rabbi Shimon says: Three who ate at one table and did not say upon it words of Torah - it is as if they ate from the offerings of the dead, as it is said (*Isaiah 28:8*): "For all of the tables are full of vomit and feces without the Omnipresent."

However, three who ate at one table and said upon it words of Torah - it is as if they ate from the table of the Omnipresent, blessed be He, as it is said (*Ezekiel 41:22*): "And he said to me, this is the table that is before the Lord."

11a. Pesachim 114a

Mishnah: **They brought before him matza and hazeret and haroset, and at least two cooked dishes** in honor of the Festival. The *tanna* comments that this was the practice, **although eating haroset is not a mitzva** but merely a custom. **Rabbi Eliezer ben Tzadok says:** Actually, it is **a mitzva** to eat *haroset*. **And in** the period when **the Temple** stood and they offered the Paschal lamb, **they brought before him the body of the Paschal lamb.**

11b. Pesachim 114b

The Gemara asks: **What** are these **two cooked foods**

תוספות על ברכות מי א

הבא מלח כו' צריך לברך - ...ואנו אין אנו רגילים להביא על השלחן לא מלח ולא לפתן משום דפת שלנו חשוב והרי הוא כי הא דאמר בסמוך לית דין צריך בשש מיהו רבי מנחם היה מדקדק מאד להביא מלח על השלחן כדאיתא במדרש כשישראל יושבין על השלחן וממתינין זה את זה עד שיטלו ידיהם והן בלא מצות השטן מקטרג עליהם וברית מלח מגין עליהם:

משנה אבות ג:ג'

רבי שמעון אומר, שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה, כאלו אכלו מזבחי מתים, שנאמר (ישעיה, כח), כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום.

אבל שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאלו אכלו משלחנו של מקום ברוך הוא, שנאמר (יחזקאל, מא), וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'.

פסחים קיד א

מתני' הביאו לפנינו מצה וחזרת וחרוסת ושני תבשילין, אף על פי שאין חרוסת מצוה. רבי אליעזר (בן) צדוק אומר: מצוה. ובמקדש היו מביאין לפניו גופו של פסח.

פסחים קיד ב

מאי שני תבשילין? אמר רב הונא: סילקא

mentioned in the mishna? **Rav Huna said: Beets and rice. Hizkiya said:** The two cooked foods can **even** be **fish and the egg that** that was fried **on it. Rav Yosef said:** One **requires two types of meat** on Passover night, **one in remembrance of the Paschal lamb and** the other **one in remembrance of the Festival** peace-offering, which was also eaten on Passover night. **Ravina said:** For the two cooked foods one may use **even** the meat on **the bone** and the **gravy** in which it was cooked.

וארוזא...חזקיה אמר: אפילו דג וביצה
שעליו. רב יוסף אמר: צריך שני מיני בשר,
אחד זכר לפסח, ואחד זכר לחגיגה. רבינא
אמר: אפילו גרמא ובישולא.

-